

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, a soudců JUDr. Ladislava Derky (soudce zpravodaj) a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Ing. P. S.**, zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, **za účasti** osob zúčastněných na řízení **I)** TROJA REAL a.s., se sídlem Bítovská 1227/60, Praha 4 - Michle, **II)** Občanské sdružení Dům Písečná 449/3, se sídlem Písečná 449/3, Praha 8 - Troja, **III)** Gekonika o.s., se sídlem Písečná 449/3, Praha 8 - Troja, **IV)** Ing. M. S., **V)** K. L., **VI)** V. D., **VII)** D. N., **VIII)** J. H., **IX)** J. B., **X)** J. Š., **XI)** Ing. P. H., **XII)** K. B., **XIII)** J. R., **XIV)** A. S., **XV)** Ing. T. S., **XVI)** Společenství vlastníků P. X, se sídlem, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2013 č. j. MHMP 1134180/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2017, č. j. 9 A 180/2013 - 92,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému a osobám zúčastněným na řízení **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) dne 1. 11. 2013 žalobu proti rozhodnutí žalovaného z 30. 9. 2013, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (a též odvolání dalších účastníků řízení, jimiž byly v záhlaví uvedené osoby zúčastněné na řízení) proti rozhodnutí z 12. 3. 2012 Úřadu městské části Praha 8, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ve věci dělení pozemků parc. č. 1083/101 a 1083/107 v k. ú. T. Stavební úřad svým rozhodnutím vyhověl žadatelům TROJA REAL, a. s. a Hlavní město Praha, zastoupenému Magistrátem hlavního města Prahy, a rozdělil pozemky parc. č. 1083/101 a 1083/107 v katastrálním území T. podle zakreslení v geometrickém plánu č. 1893-2010 z 10. 12. 2010, a to podle blíže specifikovaných podmínek uvedených v rozhodnutí, dále zamítl námitky účastníků, jimiž byly výše uvedené osoby zúčastněné na řízení.

[2] Městský soud žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že podle správního spisu u stavebního úřadu podaly dne 11. 3. 2011 Hl. m. Praha, zastoupená odborem evidence, správy a využití majetku Magistrátu hl. m. Prahy, spolu se společností TROJA REAL a. s., žádost o vydání rozhodnutí o dělení pozemků parc. č. 1083/101 a 1083/107 v k. ú. T. V žádosti je jako důvod dělení pozemků uvedeno, že předmětné pozemky se dělí za účelem majetkoprávního vypořádání směnnou smlouvou mezi oběma žadateli, přičemž je odkazováno na zpracovaný geometrický plán č. 1893-17/2010, který řeší přesun současné cesty pro pěší (nově označené jako parc. č. 1083/111) k jižnímu okraji pozemku parc. č. 1083/107. Přesunem, resp. směnou pozemků má následně dojít k faktickému sloučení pozemků parc. č. 1083/40, 1083/111 a 1083/107, na kterých plánuje společnost TROJA REAL a. s. výstavbu bytových domů. Dělením nově vzniklé pozemky parc. č. 1083/111 a 1083/112 by měly mít shodnou výměru a mohly by být následně směněny mezi žadateli, čímž by došlo k tomu, že by se společnost TROJA REAL a. s. stala vlastníkem tří sousedních pozemků parc. č. 1083/40, 1083/111 a 1083/107. Stavební úřad písemností ze dne 7. 4. 2011 oznámil zahájení územního řízení o dělení předmětných pozemků a zároveň nařídil ústní jednání na den 12. 5. 2011 v 9:00 hod. V oznámení poučil účastníky řízení a dotčené orgány, že závazná stanoviska dotčených orgánů, námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Nařízeného ústního jednání se účastnily i osoby, které v soudním řízení vystupují jako osoby zúčastněné na řízení. Tyto osoby uplatnily při ústním jednání řadu námitek. Žalobce se ústního jednání stavebního úřadu ve věci samé nezúčastnil a žádné námitky proti dělení pozemků do dne konání veřejného ústního jednání neuplatnil. Své námitky poprvé uplatnil až v odvolání, které podal proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 3. 2012.

[3] Městský soud mj. poukázal na § 82 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) a učinil závěr, že žalobce postrádá aktivní věcnou legitimaci. Ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. s označením „Žalobní legitimace“ je nutno zkoumat, zda žalovaný správní orgán vydáním rozhodnutí, proti němuž žaloba směřuje, zkrátil žalobce na jeho veřejných subjektivních právech. Institut aktivní legitimace je třeba chápat v tradičním pojetí jako *oprávnění vyplývající z hmotného práva*; má ji ten z účastníků, komu svědčí subjektivní právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008,

č. j. 8 Aps 6/2007 – 247 či jeho usnesení ze dne 21. 9. 2010 č. j. 7 Ans 5/2008 – 164). V usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dovodil, že ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. nelze vykládat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu. Žalobní legitimace podle tohoto ustanovení musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce, tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká jejich právní sféry.

[4] Městský soud učinil závěr, že v souzené věci se napadené rozhodnutí žalovaného z 30. 9. 2013 právní sféry žalobce nijak nedotýká. Předmětem územního řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, bylo dělení dvou pozemků, z nichž jeden byl ve vlastnictví Hl. m. Prahy a druhý ve vlastnictví společnosti TROJA REAL a. s. Rozdělením těchto pozemků nemohlo být žádným způsobem dotčeno vlastnické právo žalobce k bytu č. X v domě č. p. X stojícím na pozemku parc. č. X v k. ú. T., ani jeho spoluvlastnické právo ke společným částem tohoto domu a k uvedenému pozemku. Stejně tak nemůže být toto vlastnické právo žalobce dotčeno ani případnou směnou pozemků nově vzniklých dělením, protože v důsledku této směny dojde pouze k výměně vlastnických práv dosavadních vlastníků pozemků, mezi něž žalobce nepatří.

[5] Žalobce argumentoval, že jeho vlastnické právo bylo dotčeno zejména tím, že navrhovaným dělením pozemků podmíněná nová výstavba by narušila stávající uspořádání území v bezprostřední blízkosti domu č. p. X, v němž má žalobce byt, neboť by došlo k narušení kvality a hodnoty prostředí a stávající pohody bydlení v bytě žalobce, a to z hledisek urbanisticko - architektonických, dopravních i z hledisek ochrany životního prostředí. K tomu městský soud uvedl, že žalobce všechny tyto negativní následky spojuje až s následnou výstavbou, k níž podle něj v budoucnu po směně rozdělených pozemků dojde. Avšak předmětem napadeného rozhodnutí je „toliko“ dělení dvou výše uvedených pozemků. Nejedná se o rozhodnutí, které by kohokoliv opravňovalo k realizaci výstavby v daném místě, takže s ním nelze spojovat údajnou újmu, která by žalobci takovou budoucí výstavbou v dané lokalitě vznikla. Za situace, kdy není jisté, zda k nějaké výstavbě v dané lokalitě vůbec dojde a kdy o charakteru této výstavby není nic bližšího známo, považoval městský soud tvrzení žalobce o narušení stávajícího uspořádání území, narušení kvality a hodnoty prostředí a stávající pohody bydlení za předčasné a ryze spekulativní. Takové tvrzení by mělo své opodstatnění v rámci řízení o umístění a povolení konkrétní stavby, nikoliv v řízení o dělení pozemku.

[6] Městský soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalobce nemůže být územním rozhodnutím o dělení pozemků přímo dotčen. Žalobci z materiálního hlediska nepřísluší postavení účastníka územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Pokud s ním žalovaný jednal jako s účastníkem daného územního řízení a zabýval se věcně jeho odvoláním, činil tak v rozporu se zákonem. Účastenství žalobce v územním řízení o dělení pozemků nemohlo být založeno pouze tím, že ho za účastníka řízení neprávem považoval žalovaný. Žalobci postavení účastníka daného územního řízení podle zákona nenáleželo, nemohl proto být ani nositelem procesních práv, která zákon přiznává účastníkům řízení, tudíž na těchto právech nemohl být postupem správního orgánu v řízení (ať již stavebního úřadu či žalovaného jakožto odvolacího orgánu) zkrácen. Žalobce proto nemůže s úspěchem namítat porušení svých domnělých procesních práv

(práva na vypořádání odvolacích námitek, práva na doručení úplného rozhodnutí stavebního úřadu včetně přílohy – geometrického plánu aj.), a nemůže namítat ani podjatost úřední osoby bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, neboť veškerá tato práva náleží výlučně účastníkům řízení, mezi něž žalobce nepatří. Z téhož důvodu je vyloučena i aktivní legitimace žalobce podle § 65 odst. 2 s. ř. s., jejíž podstatou je tvrzení o zkrácení na (procesních) právech postupem, protože i ta svědčí rovněž pouze účastníkům řízení před správním orgánem. Zjištěný nedostatek aktivní věcné legitimace na straně žalobce je zásadním důvodem, pro který soud žalobu zamítl, aniž by se detailně zabýval tím, zda se žalovaný, resp. též stavební úřad, dopustil žalobcem vytýkaných pochybení.

[7] Dalším důvodem, pro který nebylo možné vyhovět námitkám žalobce, byla skutečnost, že žalobce zmeškal zákonem stanovenou lhůtu k uplatnění námitek v územním řízení. Ve smyslu § 89 odst. 1 stavebního zákona byl žalobce povinen vznést své námitky nejpozději při veřejném ústním jednání, což neučinil; jednání dne 12. 5. 2011 se žalobce nezúčastnil. Své námitky poprvé uplatnil až v odvolání. Nicméně, jak již bylo řečeno, žalobci nenáleželo postavení účastníka územního řízení, proto stejně nebyl oprávněn uplatňovat jakékoliv námitky. Z důvodu nedostatku aktivní věcné legitimace pak nemůže být žalobce se svými námitkami úspěšný ani v řízení před soudem.

[8] Městský soud dále uvedl, že i v případě, že by žalobci náleželo postavení účastníka územního řízení, nebyly by jeho námitky úspěšné, a to z důvodů, které podrobně rozvedl na str. 13 až 15 odůvodnění rozsudku.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl rozhodnutí zrušit. Stížnost odůvodnil odkazem na § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Je nesprávný závěr, že stěžovatel nebyl účastníkem územního řízení. Stěžovatel byl rozhodnutím správních orgánů zkrácen na svém vlastnickém právu k bytu č. X v budově č. p. X stojící na pozemku parc. č. X v k. ú. T. Navrhovaným dělením pozemků podmíněná nová výstavba by zcela narušila stávající uspořádání území v bezprostřední blízkosti domu, v němž má stěžovatel uvedený byt. Stěžovatel zopakoval své žalobní tvrzení, že změna uvedeného by narušila kvalitu prostředí a pohodu bydlení z hledisek urbanisticko – architektonických a z hlediska ochrany životního prostředí. Nelze oddělit rozhodování o dělení pozemků od účelu, který je tím sledován. Tímto účelem je směna pozemků spojená s přemístěním stávající cesty, aby vzniklé prostranství bylo využito pro novou výstavbu, což se uvádí přímo v odůvodnění územního rozhodnutí. Nebylo-li by směny pozemků, zamýšlená výstavba by se nerealizovala. Územním rozhodnutím bylo rozhodováno i o vybudování cesty na pozemku parc. č. X k. ú. T., čímž dojde k úbytku zeleně, což reálně zasahuje do práv stěžovatele.

[10] Námitku podjatosti pracovníků žalovaného nebylo možné vznést v řízení u stavebního úřadu, tudíž neobstojí závěr městského soudu, že stěžovatel měl vznést všechny námitky při jednání na stavebním úřadě. Kromě toho bylo judikaturou potvrzeno, že je irelevantní, kdy a zda byly námitky uplatněny ve správním řízení, viz usnesení rozšířeného

senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, podle kterého: *„Žalobce je oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Ustanovení § 5 s. ř. s. na rozsah přezkumné činnosti nedopadá.“*

[11] Stěžovatel dále podrobně uvedl, proč považuje pracovníky žalovaného za podjaté ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu. Městský soud též pominul žalobní námitku, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, proto je nepřezkoumatelný i napadený rozsudek.

[12] Podle názoru stěžovatele městský soud také nesprávně posoudil námitku, že dělení pozemků by nepřípustně narušilo kompozičně dotvořenou, stabilizovanou a ucelenou urbanistickou strukturu daného sídliště, což je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování dle § 18 a § 19 stavebního zákona. Stavební úřad měl zkoumat, zda oddělené pozemky na rohu ulic Čimická a Písečná umožňují realizovat jejich zástavbu, ať už s ohledem na jejich polohu, tak i s ohledem na strukturu sídliště, která z hledisek architektonických či urbanistických vylučuje zástavbu daného pozemku. Městský soud měl proto rozhodnutí žalovaného zrušit.

[13] Podmínka č. 3 uvedená v rozhodnutí stavebního úřadu je nevymahatelná, neboť není řečeno, v jaké lhůtě má být daná komunikace vybudována. Dále městský soud nevyvrátil námitku absence grafické přílohy rozhodnutí, viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu z 28. 3. 2013, č. j. 4 As 18/2012 – 29.

[14] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s odůvodněním rozsudku městského soudu, tj. se závěry, že stěžovatel není osobou, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám nebo sousedním pozemkům by mohlo být územním rozhodnutím dotčeno; rozhodnutí o dělení pozemků se vlastnického práva vůbec nedotýká, stěžovatel zmeškal zákonem stanovenou lhůtu k uplatnění námitek v územním řízení.

[15] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dále přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost **není** důvodná.

[18] Stěžovatel v obecné poloze uvedl, že podává kasační stížnost i dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tj. z důvodu nepřezkoumatelnosti rozsudku. V kasační stížnosti dále namítl, že nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje v tom, že městský soud se nevyrovnal s námitkou žalovaného, že je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že takto vznesená námitka nepřezkoumatelnosti je nekonkrétní a není zřejmé, co stěžovatel postrádal v rozhodnutí žalovaného. Obecně platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. V dané věci tak tomu je – městský soud vysvětlil v odůvodnění rozsudku, z jakých důvodů zastává názor, že stěžovatel nemá aktivní věcnou legitimaci, a že s ohledem na její nedostatek již nebylo potřebné se zabývat tvrzenými pochybeními správních orgánů. Navíc (patrně z důvodů procesní opatrnosti) se městský soud vypořádal i s námitkami stěžovatele, a to na str. 13 až 15 rozsudku, které by bylo nutno zhodnotit, pokud by stěžovatel měl materiálně postavení účastníka v územním řízení. Nejvyšší správní soud nepovažuje za potřebné tuto část odůvodnění rozsudku rekapitulovat, neboť hodnocení námitek stěžovatele nemohlo mít vliv na výsledek věci (viz níže uvedené závěry Nejvyššího správního soudu). Nejvyšší správní soud dodává, že samotný nesouhlas stěžovatele se závěry městského soudu nemůže nikdy založit nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí či jeho nesrozumitelnost. Z uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud neztotožnil s tvrzením stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozsudku (nedostatku důvodů).

[19] Nejvyšší správní soud v dané věci považuje za stěžejní otázku, zda stěžovatel měl či neměl postavení účastníka v předmětném územním řízení.

[20] Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona: *„Účastníky územního řízení dále jsou osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.“*

[21] Z citovaného ustanovení plyne, že aby byl stěžovatel účastníkem územního řízení ve věci dělení pozemků, muselo by být jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním pozemkům přímo dotčeno (podtrhl Nejvyšší správní soud). Podstatným pro danou věc je neurčitý právní pojem „přímé dotčení“.

[22] V rozsudku ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 - 111, vymezil Nejvyšší správní soud pojem „přímé dotčení“ následovně: *„Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různé imise (§ 127 odst. 1 obč. zák.). Imisemi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům (viz shora citované ustanovení obč. zák. podle kterého: ‚*Vlastník věci se musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv... Nesmí ... nad míru přiměřenou poměrům obtěžovat sousedy hlukem, prachem, popílkem, kouřem, plyny, parami, pachy, ... stíněním a vibracemi ... *‘). Přímým dotčením sousedních nemovitostí může být např. jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v*

místě stavby vzhledem k jejímu účelu.“ Po rekodifikaci soukromého práva jsou imise upraveny v § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, jejich povaha se však nezměnila.

[23] Problematikou přímého dotčení práv se zabýval rovněž rozsudek ze dne 20. 5. 2015, č. j. 6 As 112/2014 - 39, kde Nejvyšší správní soud vyslovil následující: „*Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že svůj závěr o neúčastenství žalobce v řízení o odstranění stavby dovodil z toho, že podle něj nebudou stavební pozemky parc. č. X a X odstraněním stavby dotčeny. Městský soud dospěl k témuž závěru, a to s ohledem na obsah ohlášení a obsah projektové dokumentace, ze kterých vyplývalo, že bourací práce budou provedeny pouze v areálu a na pozemcích ohlašovatele, sousední pozemky nemají být zasaženy ani nijak využívány, a nadto, pozemek parc. č. X je od pozemku dotčeného bouracími pracemi oddělen zčásti poměrně rozsáhlým pozemkem parc. č. X, z části úzkým pozemkem parc. č. 2850; pozemek parc. č. X nemá s areálem ohlašovatele žádnou souvislost, a tato poloha obou pozemků podporuje závěr o nedotčení práv žalobce povolením odstranění stavby.*“ a dále uvedl, že: „*se ztotožňuje rovněž s úvahou městského soudu, že je nepodstatné, zda v důsledku následného postupu ohlašovatele v rozporu s podmínkami vydaného rozhodnutí o povolení odstranění stavby do práv žalobce zasaženo bylo, neboť rozhodující je stav ke dni rozhodnutí správního orgánu*.“

[24] Nejvyšší správní soud dále poukazuje na rozsudek ze dne 18. 2. 2010, č. j. 5 As 36/2009 – 123, ve kterém byla posuzována situace týkající se rozhodnutí o povolení hornické činnosti. Majitelka pozemku namítala, že do jejích práv bude zasaženo řádným provozem, a to odstřely, provozem drtičky a těžkotonážních automobilů atd. Zásah do svých práv spatřovala v tom, že bude vystavena všem negativním jevům z činnosti v dobývacím prostoru. Namítala, že její nemovitost se nachází na stejném podloží jako lom, a činností v lomu může dojít k narušení statiky nemovitosti. Uváděla tedy relevantní námitky vycházející z řádného provozu lomu v souladu s relevantní dokumentací, přičemž dovozovala, že právě standardní provoz může zasáhnout do jejích práv. V uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu se uvádí: „*K tomu, aby právnická či fyzická osoba měla postavení účastníka správního řízení, je dostačující pouhý předpoklad existence dotčení jejích práv, právem chráněných zájmů nebo povinností, které mohou být povolením dotčeny. Protože postačuje pouhá možnost dotčení práv, je nutné jako s účastníkem řízení jednat s každým, u něhož nebude možné nade vši pochybnost jednoznačně vyloučit, že jeho vlastnická nebo jiná práva nemohou být za žádných okolností povolením dotčena.*“

[25] Jak je zřejmé z citovaných příkladů a právních závěrů Nejvyššího správního soudu k pojmu „přímé dotčení“, nelze než učinit v této věci závěr (opírající se a contrario o naposled citovaný rozsudek z 18. 2. 2010, č. j. 5 As 36/2009 – 123), že u stěžovatele lze nade vši pochybnost vyloučit, že by jeho vlastnické či jiné právo mohlo být dotčeno tím, že stavební úřad povolil dělení předmětných pozemků a vybudování nové pěší komunikace za rušenou část pěší komunikace, přičemž nová komunikace bude bezbariérová a stejně jako stávající komunikace bude sloužit pojezdu záchranného systému. Uvedené připouští i sám stěžovatel, když uváděl jak v žalobě, tak i v kasační stížnosti, že bez směny pozemků by se budoucí výstavba nerealizovala a že není podle jeho názoru žádoucí, aby se dopady výstavby posuzovaly až v další fázi, kdy by již byly vynaloženy další prostředky ze strany investora. Nejvyšší správní soud dodává, že tento závěr je zcela nesprávný – nelze z důvodů, které přesahují rozsah předmětného územního řízení a přímo s ním nesouvisejí,

zakázat, resp. nepovolit dělení pozemků. V tomto směru Nejvyšší správní soud odkazuje i na svůj rozsudek z 12. 8. 2004, č. j. A 4/2003 – 53, ve kterém byl vysloven právní názor, že při rozhodování o rozdělení pozemku podle § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 50/1976 Sb., ve znění zákona č. 83/1998 Sb., nelze při zkoumání souladu se závazným územním plánem vycházet z nepodložených spekulací o budoucím využití částí pozemku jeho vlastníky. K tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud dodává, že se sice týkal předchozího stavebního zákona, nicméně uvedený právní závěr se nepochybně uplatní i při posouzení „přímého dotčení" podle současného stavebního zákona. Samotné rozdělení pozemků nemá následky tvrzené stěžovatelem. Též otázky zeleně a případné náhradní výsadby nejsou předmětem územního řízení o dělení pozemků.

[26] Z uvedených závěrů je zřejmé, že se Nejvyšší správní soud ztotožnil s právním hodnocením městského soudu, že stěžovatel nebyl účastníkem územního řízení, proto postrádal aktivní věcnou (hmotněprávní) legitimaci k podání žaloby podle § 65 s. ř. s., a z toho důvodu jeho žaloba nemohla být úspěšná.

[27] Nad rámec kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že je správný závěr městského soudu, že veškeré námitky byl stěžovatel povinen v souladu s § 89 odst. 1 stavebního zákona uplatnit nejpozději při veřejném ústním jednání, jež se na stavebním úřadu konalo dne 12. 5. 2011. To stěžovatel neučinil, je proto správný závěr městského soudu, že k těmto námitkám by nemohl soud přihlížet ani v případě, že by stěžovatel byl účastníkem územního řízení.

[28] S ohledem na to, že stěžovatel nebyl účastníkem územního řízení, je bez jakékoliv relevance pro toto řízení jeho námitka údajné podjatosti žalovaného.

[29] Nedostatek věcné legitimace stěžovatele k podání žaloby posoudil městský soud správně a v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl. Nejsou naplněny důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[30] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti na straně účastníků rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. ve prospěch úspěšného žalovaného s přihlédnutím ke skutečnosti, že nebyl prokázán vznik nákladů na jeho straně nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto žalovanému nepřiznal právo na jejich náhradu a dále z důvodu neúspěchu ve věci rozhodl, že stěžovatel nemá právo na jejich náhradu.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti na straně osob zúčastněných na řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že ji těmto osobám nepřiznal, neboť jim soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu